

Aleg. 476

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w sprawie nadania nowozbudowanemu szpitalowi w Tarnobrzegu charakteru szpitala powszechnego i publicznego.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 4. maja 1900 r. uznał Wysoki Sejm potrzebę postawienia w Tarnobrzegu szpitala powszechnego, a petycję, zawierającą deklarację Zdzisława hr. Tarnowskiego, którą tenże zobowiązał się wybudować własnym kosztem szpital w Tarnobrzegu na 30 łóżek i pod pewnymi warunkami oddać go na użytek publiczny, odstąpił Sejm Wydziałowi krajowemu, by po porozumieniu się z fundatorem i Wydziałem powiatowym w Tarnobrzegu, przedstawił wnioski na najbliższej sesji sejmowej.

Pertraktacje przeprowadzone ze Zdzisławem hr. Tarnowskim z jednej strony, celem usunięcia niektórych zastrzeżeń, niedających się pogodzić z charakterem szpitala publicznego, a z Wydziałem powiatowym z drugiej strony o uzupełnienie świadczeń ustawą wymaganych, doprowadziły do pomyślnego rezultatu. Mianowicie fundator dodatkową deklaracją z daty Dzików dnia 16. czerwca 1903 r. l. rep. 18.564 zrzekł się zastrzeżonego w pierwotnym akcie fundacyjnym z d. 19. lutego 1902 r. każdoczesnemu właścicielowi i posiadaczowi dóbr Dzików z przyległościami prawa do bezpłatnego leżenia wskazanych przez siebie chorych przez 660 dni w roku w zamian za ekwiwalent w kwocie 20.000 koron, przez Radę powiatową w Tarnobrzegu złożoną. Rada powiatowa zaś, aktem fundacyjnym z d. 19. lutego 1902, zdziałanym na podstawie uchwały z dnia 4. stycznia 1901, przyjęła imieniem powiatu na fundusz powiatowy obowiązek utrzymania szpitala i leczenia chorych w szpitalu wybudować się mającym przez pierwsze półrocze po odebraniu tegoż szpitala do użytku publicznego, po myśli §. 2. ustawy z d. 28. lipca 1897, oraz obowiązek pokrywania kosztów rozszerzenia szpitala w myśl postanowień §. 15. wyżej zacytowanej ustawy. Nadto złożył Wydział powiatowy równocześnie do kasy krajowej na wyłączną własność funduszu szpitalnego kwotę 20.000 koron tytułem ekwiwalentu, w zamian za zrzeczenie się prawa zastrzeżonego fundatorowi do bezpłatnego leczenia w tym szpitalu przez 660 dni w roku chorych przez każdorazowego właściciela dóbr Dzikowa szpitalowi poleconych.

Po takim uregulowaniu sprawy przystąpił Zdzisław hr. Tarnowski do budowy szpitala na gruncie przez siebie na ten cel ofiarowanym, a przez komisję sanitarno-policyjną za odpowiedni uznanym. Na parceli budowlanej, obejmującej 10.084 m. kw. powierzchni, wydzielonej z dóbr Miechowiec, położonej tuż przy granicy Tarnobrzegu przy drodze krajowej Dębica-Nadbrzezie, stanął cały kompleks budynków, wybudowany według planów normalnych, ułożonych przez Wydział krajowy wraz z delegatami c. k. Rady Zdrowia, a zatwierdzonych przez c. k. Namiestnictwo.

Budynki te składają się: 1. z budynku głównego dla chorych wraz z oddziałem dla zakaźnych i pomieszczeniem dla Sióstr zakonnych i kaplicą, 2. z budynku administracyjnego z kuchnią, pralnią, spiżarnią, pomieszczeniem dla służby i ubikacją desinfekcyjną, 3. z kostnicy z pokojem do sekcji, 4. z lodowni, 5. z budynku

gospodarczego wraz z drewnitnią i 6. ze studni z pompą. Wszystkie powyższe budynki są należycie ogrodzone.

Tak wybudowane i wewnętrznem urządzeniem na 30 łóżek zaopatrzone zabudowania zbadała komisya sanitarna c. k. Namiestnictwa w dniu 26. września 1903 i orzekła, że budynki i urządzenie szpitala będą odpowiadały wymogom sanitarno-policijnym, jeżeli warunki, co do spełnienia których zobowiązał się protokolarnie w imieniu Zdzisława hr. Tarnowskiego jego pełnomocnik Ludwik Żeleński, wypełnione zostaną.

Warunki te są: 1. dla dostarczenia dobrej i obfitej wody dla użytku szpitala ma być albo nowourządzona studnia w odpowiednim miejscu, albo obok teraz istniejącej studni mają być założone należycie funkcyonujące filtry, które stale w dobrym stanie utrzymywane być winny i 2. wewnętrzne urządzenie w myśl zobowiązania się pełnomocnika uzupełnione zostanie stosownie do wymagania władzy.

Po dokonaniu powyższego uzupełnienia pozwolenie na otwarcie szpitala w Tarnobrzegu udzielonem zostanie przez c. k. Namiestnictwo.

Aktem fundacyjnym z daty Dzików dnia 19. lutego 1902 l. rep. 16.711 i dodatkowemi deklaracyami, notaryalnie zeznanemi, z daty Dzików d. 16. czerwca 1903 l. rep. 18.564 i Lwów 3. października 1903 l. rep. 6.789 fundator Zdzisław hr. Tarnowski oddał szpital ten wraz z gruntem i całym urządzeniem, wolny od wszelkich ciężarów, na własność funduszowi szpitalnemu w Tarnobrzegu, a Rada powiatowa w Tarnobrzegu przyjęła na siebie aktem fundacyjnym z daty Tarnobrzeg dnia 19. lutego 1902 l. rep. 16.710 obowiązki wyszczególnione w §. 2. ustawy z d. 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47) co do zabezpieczenia całkowitego utrzymania szpitala w pierwszym półroczu i w §. 15. tejże ustawy co do pokrycia połowy kosztów budowy lub rozszerzenia gmachu, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części w szpitalu.

Akt fundacyjny Wydziału powiatowego został przez Wydział krajowy w dniu 9. października 1903 LW. 65.618 zatwierdzony, c. k. Namiestnictwo zaś, jako naczelna władza fundacyjna krajowa zatwierdziła obydwie akty fundacyjne w dniu 19. października 1903 L. 140.558.

Gdy więc w ten sposób fundator Zdzisław hr. Tarnowski wraz z Reprezentacją powiatu tarnobzeskiego dopełnili wszystkich warunków, wymaganych ustawą z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47) Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić dołączoną $\cdot/\cdot$ ustawę.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.**

Marszałek krajowy:

St. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Członek Wydziału krajowego.

Ustawa

nadająca szpitalowi w Tarnobrzegu charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Tarnobrzegu zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:

- a) z delegata Wydziału krajowego;
- b) z prezesa Rady powiatowej w Tarnobrzegu, lub jego zastępcy;
- c) z delegata Rady powiatowej;
- d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie powiat tarnobrzесki.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.
